

Джек Лондон

Уа! Уа! Уа!

Той беше пияница шотландец и пиеше уискито си чисто, като започваше точно в шест часа сутринта и продължаваше на равни интервали през целия ден, докато си легнеше, което ставаше обикновено в полунощ. Спеше само по пет часа на денонощие, а през останалите деветнадесет часа беше тихо и порядъчно пиян. През осемте седмици, които прекарах на атола Улонг, нито веднъж не го видях трезвен. Всъщност той спеше толкова малко, че никога нямаше време да изтрезнее. Това беше най-съвършеният и най-прилежният и методичен пияница, когото някога съм виждал.

Казваше се Макалестър. Беше стар човек, едва се крепеше на пиялките си. Ръката му трепереше като на паралитик и това особено личеше, когато си наливаше уиски, но никога не го видях да разлее нито капка. Беше прекарал двадесет и осем години в Меланезия – от немска Нова Гвинея до немските Соломонови острови – и дотолкова се бе сраснал с тази част на света, че обикновено говореше на онова ужасно наречие, известно под името „Бесѐ ѝе тегл“. Дори в разговор с мен употребяваше „слънцето стана“ вместо „разсъмна се“; „кай-кай пристигна“ вместо „обедът е готов“; „коремът ми се разхожда“ вместо „боли ме стомахът“. Беше дребен изсушен човечец, изгорен отвътре от палещия алкохол, а отвън – от палещото слънце. Това беше въглен, човек сгурия, мъничко одушевено късче още недоизстинала сгурия, което се движеше сковано и рязко като някакъв автомат. Да духнеше вятър, щеше да го отнесе. Тежеше някакви си деветдесет фунта.

Но силата на властта му беше огромна. Атолът Улонг е сто и четиридесет мили околоръст. В лагуната му може да се плава само с компас. По онова време беше населен от шест хиляди полинезийци,

—
Френското название на морска краставица. В случая – наречието, разпространено по местата, където се ловят морски краставици. Б. пр.

все едри мъже и жени, мнозина по шест фута високи и по двеста фунта тежки. От Улонг до най-близката земя има двеста и петдесет мили. Два пъти в годината тук идваше малка шхуна, за да вземе копра. Единственият бял човек на Улонг беше Макалестър – дребен търговец и непоправим пияница; но той управляваше Улонг и неговите шест хиляди диваци с желязна ръка. Казваше „елате“ и те идваха, „вървете“ – и те отиваха. Волята и нарежданията му се изпълняваха безпрекословно. Той беше сприхав, както може да бъде само един старик шотландец, и постоянно се месеше в личните им работи. Когато Нугу, дъщерята на краля,

реши да се омъжи за Хауна, който живееше на другия край на атола, баща ѝ се съгласи; но Макалистър каза „не“ и сватбата не се състоя. Когато кралят пожела да купи от главния жрец едно островче сред лагуната, Макалистър пак каза „не“. Кралят беше задлъжнял на компанията със сто и осемдесет хиляди кокосови ореха и Макалистър не позволи нито един кокосов орех да отиде другаде, докато не бе изплатен дългът. А при това кралят и народът му не обичаха Макалистър. Напротив, страшно го ненавиждаха и както разбрах, всички жители на атола начело с жреците цели три месеца напразно правили заклинания да пукне. Насъсквали срещу него най-страшните си духове, но тъй като Макалистър в нищо не вярвал, духовете се оказали безсилни. При такъв пияница – шотландец никакви заклинания не помагат. Диваците събирали остатъците от храната, до която се били докосвали устните му, празните бутилки от уиски, изпити от него кокосови орехи, дори слюнката му и баяли как ли не над тях. Но Макалистър си живееше. Радваше се на превъзходно здраве. Не знаеше що е треска, кашлица или простуда; дизентерията го отминаваше; а злокачествените язви и гнусните кожни болести, които при този климат не щадят ни черни, ни бели, никога не се докосваха до него. Сигурно така се беше спиртосал, че никакъв микроб не можеше да живее в него. Аз си представях, че щом приближаваха окръжаващата го, наситена с алкохол атмосфера, микробите падаха на земята като дъжд от невидима пепел. Никой не го обичаше, дори микробите, а той обичаше само уискито и все пак живееше.

Бях озадачен. Не можех да разбера как е възможно шест хиляди туземци да търпят тиранията на това съсухрено старче. Цяло чудо беше, че не бе умрял скоростижно още преди много години. За разлика от страхливите меланезийци местното племе се отличаваше с храброст и войнствен дух. В голямото гробище, при главите и краката на погребаните, се пазеха трофеи от минали кървави събития –

стъргала за китова мас, стари ръждясали щикове и саби, медни болтове, железни кърмови части, харпуни, тухли – очевидно от пещ на китоловен кораб – и стари бронзови пушки от шестнадесети век, които показваха, че тук са идвали корабите на първите испански мореплаватели. Не един кораб бе намерил своята гибел в тези води. Само преди тридесет години китоловният кораб „Блендърдейл“, спрял в лагуната за ремонт, бил пленен заедно с целия екипаж. Тук бе загинал и екипажът на шхуната „Гаскет“, която пренасяла сандалово дърво. Големият, френски платноходен кораб „Тулон“ попаднал в щил край атола и след остра схватка бил взет на абордаж от островитяните и потопен при входа на

Липо; само капитанът и шепа моряци успели да избягат със спасителната лодка. А и испанските пушки говореха за гибелта на някои от първите изследователи. Всичко описано за споменатите кораби е вече достояние на историята и може да се намери в „Мореплавателски справочник за Южния Тихи океан“. Но има друга, неписана история, която тепърва щях да науча. Междувременно си блъсках главата да разбере защо шестте хиляди първобитни туземци не бяха се разправили досега с този уродлив шотландец деспот.

Един горещ следобед седяхме с Макалистър на верандата и гледахме лагуната, в която преливаха

– багрите на чуден скъпоценен камък. Зад нас, отвъд осеяните с палми пясъци, прибоят ревеше в крайбрежните скали. Беше адска жегата. Намирахме се

на четири градуса южна ширина и слънцето, прекосило само преди няколко дни екватора в своя път на юг, беше точно в зенита си. Нямахме никакъв вятър – нито полъх дори. Сезонът на югоизточния пасат бе приключил по-рано, а северозападният мусон още не бе започнал да духа.

– Пет пари не струват техните танци – каза Макалистър.

Случайно бях казал, че полинезийските танци превъзхождат папуаските и сега Макалистър отричаше това не за друго, а просто защото си беше сприхав. Но в тая жегата не ми се спореше и аз замълчах. Освен това никога не бях виждал как танцуват жителите на Уланг.

– Сега ще ви докажа – продължи той и повика чернокожото момче от Нови Хановър, което бе взел наскоро за готвач и домашен прислужник: – Ей, ти иди кажи на краля да дойде при мене.

Момчето отиде да изпълни поръката и скоро пред нас застана министърпредседателят, смутен, неспокоен, и взе да мърмори някакви извинения и обяснения. С две думи, кралят спял и не бивало да го смущават.

– Кралят е заспал здравата – каза той в заключение.

Това така вбеси Макалистър, че министърът хукна неудържимо и се върна със самия крал. Бяха, великолепна двойка, особено кралят, висок най-малко шест фута и три инча. В чертите му имаше нещо орлово, което така често се среща в чертите на североамериканските индианци. Беше не само роден, но и създаден да управлява. Очите му искряха, но той покорно изслуша и се подчини на заповедта да доведе двеста души мъже и жени от най-добрите танцьори в селището. И те наистина танцуваха пред нас в продължение на два убийствени часа под

палещите лъчи на слънцето. Това ги караше още повече да ненавиждат Макалистър, но техните чувства никак не го интересуваха и той ги отпрати с ругатни и насмешки.

Робското покорство на тези великолепни диваци беше поразително. Как бе възможно това? Каква беше тайната на неговата власт? През следващите дни аз все повече се губех в догадки и макар непрекъснато да виждах доказателства за неоспоримата му власт, не можех да намеря ключа на тази тайна.

Един ден случайно изказах пред Макалистър разочарованието си, че не успях да се спогодя за покупката на две красиви раковини от най-малко пет лири. Бях предложил на собственика им двеста пачки тютюн, но той не отстъпи по-долу от триста пачки. Когато мимоходом разказах това на Макалистър, той изпрати незабавно да повикат човека, взе от него раковините и ми ги даде. Не ми позволи да дам повече от петдесет пачки тютюн. Собственикът им прие тютюна, очевидно доволен и предоволен, че се е отървал така леко. Що се отнася до мен, реших в бъдеще да си държа езика зад зъбите. И продължавах да умувам над тайната на властта на Макалистър. Дори се осмелих да го попитам направо за това, но той само хитро намигна и с дълбокомислен вид отпи от чашата си.

Една вечер излязохме с Оти – така се казваше изиграният туземец – да ловим риба в лагуната. Бях му дал тайно още сто и петдесет пачки тютюн

и той започна да се отнася към мен с уважение, граничещо с обожание – нещо удивително, защото Оти беше стар човек, поне два пъти по-възрастен от мене.

– Що за хора сте вие, капаните, също като малки деца – подхванах аз. – Нали е един, а вие, канаките, сте много. Като че сте някакви паленца – много се боите от . Няма да ви изяде. Та той дори зъби няма. Защо толкова му се боите?

– А ако много канаки убият него? – попита старецът.

– Той ще умре – отвърнах. – Навремето вие канаките сума бели хора сте избили. Защо толкова се боите от този бял човек?

– Да, ние много убихи – съгласи се той. – Истина казвам. Много! Но това отдавна. Едно време – аз бил млад – един шхуна спрял в атол. Вятър не духал. Ние много канаки, качили много, много кану и тръпнали да хванем тоз шхуна. И ние хванали – истина казвам! – но голям бой

паднал. Две-три бели хора стреляли като дявол. Нас не било страх. Приближили, качили шхуна – много канаки, може имало петдесет пъти десет. На шхуна било един

бяла жена. Аз не виждал бяла жена. Канаки убили много бели. Само капитан не умирал. И още петшест бели хора не умирал. Капитан давал команда. И бели хора стреляли. Други бели спуснали лодка. После всички през борд. Капитан свалил бяла жена. После всички гребали като дявол. Баща мой, той тогаз бил силен. Той хвърлил копие. Копие пробил една страна на бяла жена, излезло от друга,

истина казвам. Край на бяла жена. Мене не било страх. Много канака, нас не било страх.

Очевидно бях засегнал гордостта на стария Оти, защото той свали набедреника си и ми показа дълбок белег от куршум. Но преди да успее да проговоря, конецът на въдицата му силно се опъна. Оти хвана конца и понечи да го изтегли, но рибата се беше завряла вече в коралите. Старецът ме погледна с укор, защото с разговора му бях отвлякъл вниманието, прехвърли се през борда с краката напред, преобърна се под водата и тръгна по конца към дъното. Дълбочината тук беше десет разтега. Наведох се през борда и заследих пъргаво биещите крака, които все повече и повече се губеха, оставяйки във фосфорисциращите дълбини призрачна огнена следа. Десет разтега – шестдесет фута – това не значеше нищо за него, стареца, в сравнение със

скъпоценния конец и въдичката. След около минута, която ми се стори цяла вечност, го видях да изплува нагоре, обвит в искряща бяла пяна. Той изскочи на повърхността и хвърли в лодката десетфунтова треска – конецът и въдичката (все още забита здраво в устата на рибата) бяха цели-целинички.

– Може би на времето не ви е било страх – заядох го пак. – Но сега много ви е страх от .

– Да, много страх – призна той, очевидно без всякакво желание да продължи разговора на тази тема.

Още половин час мълчаливо вадохме и хвърляхме въдиците. Но ето че започнаха да кълват малки акули и след като ни отнесоха по една кука, ние

прибрахме въдиците и зачакахме да се разпръснат.

– Мене каже тебе истина – продума изведнъж Оти, – тогава ти разбере защо нас страх сега. Запалих лулата си и зачаках. Историята, която

Оти ми разказа на този ужасен „Бесбе о!етер“, предавам на нормален език. Но по дух и строй на повествованието разказът е такъв,

какъвто го чух
от него.

– По онова време ние много се бяхме възгордели. Толкова пъти бяхме воювали с непознатите бели Хора, които идваха от морето, и всякога ги бяхме побеждавали. Немалка от нас загинаха, . но

какво значение имаше това в сравнение с купищата какви ли не съкровища, които намирахме на корабите? Ала един ден, преди около двацет двацет и пет години, на входа на лагуната се появи кораб и влезе право в нея. Беше голяма тримачтова шхуна. На борда ѝ имаше петима бели и около четиридесет души екипаж – все черни от Нова Гвинея и Нова Британия; дошли бяха да ловят морски краставички. Шхуната хвърли котва при Паулу – на отсрещния бряг на лагуната, – а лодките ѝ се пръснаха из цялата лагуна. По брега устройоха лагери, където сушеха морските краставички. Разделени по такъв начин, белите не представляваха вече сила, защото ловците в лагуната бяха на петдесет мили от кораба при Паулу, а някои бяха дори по-далеч.

Кралят и старейшините се събраха на съвет, а аз и неколцина други цял следобед и цяла нощ гребяхме да стигнем другия край на лагуната и да съобщим на жителите на Паулу, че сутринта ще нападнем ненадейно всички лагери, а те трябва да завладеят шхуната. Макар уморени от гребане, ние, вестоносците, също участвувахме в нападението. На шхуната имаше двама бели – капитанът и вторият помощник – и петима-шестима черни. На брега хванахме капитана и трима матроси и ги убихме, но преди това капитанът уби с двата си револвера осем от нашите. Боят се водеше отблизо, виждаш ли, съвсем лице в лице.

Като чул пукотевицата, помощникът разбрал какво става и сложил храна, вода и едно платно в малка лодка – на дължина не повече от четири крачки. Ние се понесохме към шхуната, хиляда мъже с канута, осеяли цялата лагуна. Надувахме раковини, пеехме бойни песни и думкахме с веслата по канутата. Какво можеха да сторят един бял и трима черни срещу толкова народ? Нищо – и помощникът знаеше това.

Но белите са същински дяволи. Години наред съм ги наблюдавал и сега, когато съм вече старец, най-последно разбрах защо белите успяха да завладеят всички острови в морето. Защото са същински дяволи. Да вземем тебе, който седиш с мен в кануто. Ти си почти още момче. Какво знаеш ти? Аз трябва всеки ден да те уча ту едно, ту друго. Когато бях

мъничък, знаех за рибите и техните навици повече, отколкото ти знаеш сега. Аз съм старец, но мога да сляза до дъното на лагуната, а ти има да ме гониш. Тогава, пита се, за какво те бива? За нищо друго,

освен да се биеш. Не съм те виждал в бой, ала знам, че си като твоите братя и, можеш да се биеш като дявол. Иначе и ти си глупав като братята си. Не можеш да разбереш кога губиш. Готов си да се биеш до смърт, но тогава вече е твърде късно, за да разбереш, че си изгубил.

Сега слушай какво направи този помощниккапитан. Когато водата почерня от нашите канута и ние, надувайки раковините, обградихме шхуната, той спусна лодката и заедно с останалите трима черни загреба към изхода на лагуната. Ето че и той беше глупак, защото кой разумен човек ще се отправи в открито море с такава черупчица? Бордът ѝ стърчеше едва половин педя над водата. След него тръгнаха двадесет канута, в които имаше двеста млади мъже. Ние гребяхме пет пъти по-бързо от неговите чернокожи. За него нямаше спасение, но нали си беше глупав, стоеше с пушка в лодката и стреляше ли, стреляше. Не беше добър стрелец, но ние се приближавахме към него и мнозина от нашите падаха ранени или убити. И въпреки всичко за него нямаше спасение.

Спомням си, че през цялото време пушеше пура. Когато стигнахме на четиридесет фута от него, той захвърли пушката, запали с пурата си шашка динамит и я хвърли срещу нас. Запалваше все нови и нови шашки и една след друга ги хвърляше срещу нас. Сега си обяснявам, че той сигурно е разцепвал краищата на фитилите и е пъхал в тях кибритени главички – много бързо се палеха. Освен това фитилите бяха съвсем къси. Понякога динамитът избухваше във въздуха, но по-често в някое кану. А избухмеше ли в кану, с кануто се свършваше. Половината от двадесетте лодки станаха на трески. Кануто, в което бях аз, също отиде по дяволите, а с него и двамата мои другари. Динамитът падна точно между тях. Останалите канута запрашиха назад. Тогава помощникът взе да вика по нас: „Ya! Ya! Ya!“ И пак хвана пушката и започна да ни стреля в гръб; много паднаха убити при това бягство. А през цялото време черните в неговата лодка гребяха здравата. Казах ли ти аз, този човек беше същински дявол.

Но не се размина само с това. Преди да напусне шхуната, той я бе подпалил и бе наредил всичкия барут и динамит по такъв начин, че да избухнат едновременно. Стотици от нашите бяха на борда и се мъчеха да угасят пожара, когато шхуната хвъркна във въздуха. И така богатството, за което се бяхме били, ни убягна, а колко от нашите паднаха убити! Дори сега, след толкова години, ме спохождат кошмари, в които чувам помощника да крещи: „Ya! Ya! Ya!“ Крещи с гръмотевичен глас: „Ya! Ya! Ya!“ Във всеки случай онези в лагерите бяха избити до един.

Помощник капитанът се измъкна от лагуната с малката си лодчица

и ние бяхме сигурни, че това ще бъде краят му, защото как е възможно една такава черупка, с четирима души в нея, да издържи в океана? Мина месец и една заран, в затишието между два пороя, в лагуната влезе някаква шхуна и хвърли котва срещу нашето селище. Кралят събра старейшините и се взе решение след два-три дена да нападнем шхуната. Междувременно, спазвайки обичая да изглеждаме винаги приятелски настроени, ние се отправихме с канута към шхуната, като взехме със себе си за обмен нанизни кокосови орехи, птици и прасета. Но щом многобройните ни канута се изравниха с шхуната, хората от борда ѝ започнаха да стрелят по нас с пушките си и докато бягахме назад, аз видях помощника – дето бе излязъл в океана с малката лодчица, – който взе да подкача, да се върти и да крещи: „Уа! Уа! Уа!“

Същия следобед три лодки от шхуната, пълни с бели мъже, приближиха брега. Мъжете тръгнаха през селото, убивайки всеки срещнат. Освен това избиваха птици и прасета. Тия от нас, които се спасиха от куршумите, седнаха в канутата и избягаха в лагуната. Като погледнахме към брега, видяхме, че цялото село е в пламъци. Привечер забелязахме много канута да идват откъм Нихи, селището до протока Нихи на североизток. Това бяха хора, успели като нас да се спасят: селото им беше подпалено от втора шхуна, влязла през Нихи.

Мракът ни застигна на запад от Паулу, дето посред нощ дочухме женски стенания, после налетяхме на цял куп канута. В тях бяха бежанци от Паулу, също превърнато в пепелище, защото трета шхуна влязла в лагуната през протока при Паулу. Както виждаш, помощникът със своите трима черни не се бе удавил. Стигнал до Соломоновите острови и разказал на събратята си за случилото се в Уланг. Тогава събратята му решили да тръгнат, да ни накажат и ето че дойдоха с трите шхуни и сравниха със земята селищата ни.

Какво ни оставаше да правим? На сутринта две от шхуните се възползуваха от попътния вятър и ни застигнаха посред лагуната. Духаше силен пасат и те ни връхлетяха, потапяйки десетки канута. Пушките им не замлъкваха нито за миг. Ние се пръснахме кой накъдето види, както летящите риби се пръскат пред рибата меч, и понеже бяхме много, хиляди от нас успяха да се укрият на островите.

Но и след това шхуните продължаваха да ни преследват из цялата лагуна. Нощем ние благополучно се промъквахме край тях. Но на другия ден или след два-три дена шхуните се връщаха и ни погваха към отсрещния край на лагуната. И така ден след ден. Вече не знаехме броя на убитите. Вярно, ние бяхме много, а те – малко. Но какво можехме да

сторим? Аз бях в едно от двайсетте канута, пълни с мъже, които не се страхуваха от смъртта. Нападناхме най-малката шхуна. Направиха ни на леш. Хвърляха динамит в канутата, а когато свършиха динамита, взеха да ни заливат с вряла вода. И пушките им не млъкнаха нито за миг. Убиваха във водата оцелелите от разбитите канута. А помощникът подкачаше на мостика и крещеше: „Ya! Ya! Ya!“

Всяка къща и на най-малкия остров бе изгорена. Не остана живо прасе, ни птица. Запълваха кладенците ни с труповете на избитите или с коралови отломъци. Преди да дойдат трите шхуни, на Улонг живееха двайсет и пет хиляди души. Сега бяхме останали пет хиляди. А след като шхуните си заминаха, останахме, както ще видиш, едва три хиляди.

Най-после на трите шхуни им омръзна да ни гонят нагоре-надолу. Тогава се събраха при Ниhi, на североизток И оттам започнаха да ни изтласкват на запад. Спуснаха във водата и деветте си лодки. Обхождаха всеки остров по пътя си. Изтласкваха ни, изтласкваха ни ден след ден. И всяка нощ трите шхуни и деветте лодки се нареждаха във верига ® от единия до другия край на лагуната, тъй че да не можем да бягаме назад.

Това изтласкване не можеше да продължи вече; но, защото лагуна-та все пак има край; най-после всички оцелели бяхме изтласкани на западния бряг. щ Отвъд него се простираше океанът. Бяхме десет хиляди души, заели пясъчната ивица от вътрешния край на лагуната до скалите откъм океана, дето се разбива прибойта. Никой не можеше да легне. Просто нямаше място. Стояхме бедро до бедро, рамо до рамо. Два дена ни държаха така, а помощникът току се покатерваше на мачтата и ни се подиграваше, крещейки: „Ya! Ya! Ya!“ Ние вече съжалявахме, че преди месец бяхме вдигнали ръка срещу него и шхуната му. Два дни и две нощи стояхме на крак без никаква храна. Умираха децата, умираха старите и немощните, умираха ранените. И което беше най-лошото, нямаше вода да утолим жаждата си, а слънцето два дена ни жареше и никъде нямаше сенчица. Много мъже и жени потърсиха спасение в океана, но се издавиха и прибойта изхвърли телата им на брега. После ни налетя нова напаст – рояци мухи. Някои от мъжете се опитаха да се доберат с плуване до шхуните, но бяха избити до един. А ние, живите, истински се разкайвахме, че подтиквани от честолубието си, бяхме нападнали тримачтовата шхуна, дошла на лов за морски краставички. Сутринта на третия ден при нас дойдоха с малка лодка капитаните на трите шхуни и оня помощниккапитан. Въоръжени с пушки и револвери, те поведоха преговори с нас. Обясниха ни, че престанали да ни унищожават просто защото се уморили да убиват. Ние ги уверихме, че се разкайваме и че никога

вече няма да вдигнем ръка срещу бял човек и за да изразим нашата покорност, поръсихме главите си с пясък. Тогава жените и децата така се разреваха за вода, че известно време не можеше да се разбере какво говорят мъжете. После ни казаха какво наказание са ни определили. Трябваше да напълним трите шхуни с копра и морски краставички. Ние се съгласихме, защото ни мъчеше жажда, защото бяхме изгубили мъжеството си и знаехме, че в боя сме същински деца в сравнение с белите, които се бият като дяволи. Когато преговорите завършиха, помощникът стана и подигравателно закрещя: „Уа! Уа! Уа!“ После ние седнахме в канутата си и тръгнахме да търсим вода за пиене.

Седмици наред се трудихме – ловяхме и сушахме морски краставички, събирахме кокосови орехи и приготвихме от тях копра. Ден и нощ над всички острови на Улонг се вдигаха облаци дим – ние изкупахме вината си. Защото тези дни на смърт запечатаха с нажежено желязо в мозъка ни, че никога не бива да вдигаме ръка срещу бял човек.

Постепенно шхуните се напълниха с копра и морски краставички, а по нашите палми не остана кокосов орех. Тогава тримата капитани и помощникът пак ни повикаха на важен разговор. Те изразиха

радостта си, че сме си взели добра поука, а ние за хиляден път ги уверихме, че се разкайваме и никога вече няма да правим така. И пак си посипахме

главите с пясък. Тогава капитаните казаха, че всичко това е много хубаво, но за да ни покажат, че не са ни забравили, ще ни изпратят по един дявол на дяволите, когото никога да не забравяме и за когото винаги да си спомняме, щом речем да вдигнем ръка срещу бял човек. После помощникът още веднъж ни се надсмя и изкрещя: „Уа! Уа! Уа!“ Сетне шестима от нашите, които отдавна мислехме за

мъртви, бяха свалени на брега от шхуните, след което шхуните вдигнаха платна и се изнизиха през протока към Соломоновите острови.

Шестимата първи станаха жертва на страшния дявол, когото ни бяха изпратили капитаните.

– И ви поразил тежка болест – прекъснах го аз, защото веднага разбрах трика. На една от шхуните е върлувала шарка и пленниците умишлено са

били заразени.

– Да, тежка болест – продължи Оти. – Това беше страшен дявол. Дори най-старите не бяха чували за такова нещо. Ние убихме последните останали живи жреци, защото не можеха да се справят с този дявол. Болестта бързо се разпространяваше. Вече казах, че на пясъчната ивица

стояхме, бедро до бедро и рамо до рамо, десет хиляди души. Когато болестта си отиде, останаха живи само три хиляди. И тъй като всички кокосови орехи бяха превърнати в копра, настъпи глад.

– каза в заключение Оти, – той

мръсна гад. Той прогнил, червеите него кай-кайу той вони. Той псе, краставо псе, мухи него изядат. Ние не плашим се тоз търговец. Ние плашим се, защо той бял. Канака много добре знае какво убиеш бял човек. Тоз краставо псе търговец, него има братя много, те него не оставят и бият се като дявол. Ние не плашим се тоз жалки търговец. Някога той много ядосва канака и канака искат убият него, но канака спомня страшен дявол и канака чува помощник крещи „Уа! Уа! Уа!“ и канака не убива търговец.

Оти закачи на въдицата си парче стръв, което откъсна със зъби от една жива, мятаща се селия, и въдицата със стръвта полетя към дъното, оставяйки следа от бели пламъци.

– Акули направили избягване – рече той.

– Сега ще уловим много, много риба.

Конецът му рязко се опъна. Старецът започна бързо да го събира и накрая хвърли в дъното на лодката голяма, тежко дишаша треска.

– Слънцето стане и аз занесе на тоз жалки търговец подарък едно голямо риба – каза Оти.

КРАЙ

Jack London
Yah! Yah! Yah!, 1908

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2197>]